STAR WARS®

SITH – TRIBUL PIERDUT

SECRETE

JOHN JACKSON MILLER

JOHN JACKSON MILLER

STAR WARS

SITH – TRIBUL PIERDUT

SECRETE

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

John Jackson Miller
Lost Tribe of the Sith – Secrets
2012

JOHN JACKSON MILLER

John Jackson Miller (n. 12 ianuarie 1968) este autor american de science-fiction, scriitor de benzi desenate şi comentator. Şi-a petrecut întreaga viaţă cufundat în lumea fanteziei şi a science fiction-ului. Este cunoscut pentru lucrările sale Star Wars, inclusiv bestsellerul Star Wars: Knight Errant, Star Wars: Lost Tribe of the Sith, seria sa de cărţi electronice cu peste un milion de descărcări.

…cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Cu 3.000 de ani înainte de Bătălia de la Yavin

Ca toţi cei din Sith aflaţi pe Kesh în *Epoca Putrezirii*, şi familia Hilts a avut ambiţii. Dar nu a fost niciodată foarte bună când a fost vorba să le pună în practică.

Tatăl lui Varner Hilts petrecuse ani de zile câştigând încrederea liderului din facţiunea sa locală. A avut mare grijă când a selectat lama shikkarului destinată pentru a fi înfiptă în spatele suveranului său. Dar bătrânul Hilts a fost cumva mai puţin grijuliu cu fixarea pumnalului în teacă şi lama i-a căzut de la centură şi i s-a înfipt în gleznă. A murit de gangrenă într-o lună – o perioadă norocos de scurtă în care a trebuit să suporte porecla *Mânere alunecoase*[1].

Neperturbată, văduva Hilts nu se dădu bătută, îndreptându-şi seducţia asupra liderului facţiunii chiar din săptămâna următoare. Slujitorii au dus-o cu grijă în dormitoarele private ale conducătorului, într-o urnă ceremonială masivă. Din păcate, capacul a fost bine înţepenit şi nimeni nu-i spusese că liderul petrecea o lună de campanie în munţi. Cu toate acestea, i-a reuşit surpriza, asta dacă luai în calcul groaza servitorilor care se ocupau de curăţenie. Varner Hilts trăise mai mult decât oricare dintre ei, ridicându-se în linişte – dar şi inofensiv – într-o poziţie de responsabilitate în cadrul Tribului. Lucrase în fiecare

---

[1] Hilts – mâner (de aici şi jocul de cuvinte: Mânere alunecoase – Alunecosul Hilts).

zi în cel mai mare palat de pe continent – şi văzuse *Testamentul lui Yaru Korsin* nu o dată, ci de două ori. Se aventurase mai aproape decât o făcuse oricine – de foarte mulţi ani – de Templul în care era sigilată *Omen*, nava care îi adusese pe Kesh pe Korsin şi *Tribul său Pierdut*.

Şi acum era pe punctul de a fi ucis de o plantă.

— Jaye! Jaye! strigă Hilts, luptându-se, prins cu capul în jos într-o pânză de viţă de vie plină de spini.

Fiecare mişcare făcea ca legăturile să se strângă şi mai tare în jurul membrelor sale bătrâne. Îşi zări asistentul privindu-l de pe un vârf înverzit de stâncă.

— Jaye, taie-le!

Ochii negri clipiră.

— Cu ce, *Păstrătorule*?

— Cu orice ai la îndemână!

— Oh! Keshiriul cu faţa purpurie dispăru pentru o clipă apoi reapăru cu tolba sa. Cu sabia de lumină pe care ai găsit-o!

— Nu, nu! Hilts îşi flutură panicat degetele mâinii libere. În mod previzibil, Jaye ţinea arma de capătul greşit. Te vei sinucide dacă o aprinzi!

Jaye îngenunche mai aproape de locul unde atârna Hilts.

— Atunci ar trebui să ţi-o dau?

— Nu. Uite ce e, du-te şi găseşte o piatră ascuţită, spuse Hilts, aşezându-se cât de confortabil putea în închisoarea lui cioturoasă. Eu o să... stau aici.

Hilts îl auzi pe Keshiri grăbindu-se şi se înjură pe sine pentru planul său nebunesc. Nimeni nu îndrăznise, timp de secole, să se apropie de *Templul* de pe munte – iar acum o va face un arhivar de şaizeci de ani şi funcţionarul său laş? În timpul unei săptămâni, nu mai puţin, în care toate aşezările de pe continentul Keshtah erau frământate de convulsiile revoltelor? Hilts clătină din cap, ignorând zgârieturile pricinuite de viţa înfăşurată pe sub bărbie. Fusese nebun că plecase în călătoria asta! Iar călătoria fusese înnebunitoare. Hilts se întorsese mai întâi la muzeul din capitala Tahv, care păstra de mult timp vechile hărţi ale *Templului* lui *Omen*. Dar jefuitorii loviseră palatul, arzând orice bucată de pergament din arhive. Tot ce putea fi spart fusese spart. Vederea ţevilor de nisip zdrobite îl făcuse pe Jaye să plângă. Hilts se aşteptase asta. Furia autodistructivă fusese prezentă non-stop de când Tribul

descoperise că strămoşii lor nu fuseseră cuceritori, ci sclavii unor extratereştri. Cu toate acestea, vederea atâtor cadavre de oameni întinse pe străzi îl tulburase. Niciun Sith nu considera preţioasă o singură viaţă, dar specia lor în ansamblu era cu siguranţă preţioasă. Supravieţuitorii lui *Omen* fusese atât de puţini la început. Câte generaţii de evoluţie se pierduseră? Îşi vor putea reveni vreodată?

Templul interzis ar putea fi o soluţie – dar Hilts trebuia mai întâi să ajungă acolo, evitând bandele rătăcitoare de tâlhari Sith care ucideau orice prindeau. De aceea îl adusese cu el pe Jaye. Familiile Keshiri care îi veneraseră cândva pe oameni acum se temeau de ei; nimeni nu l-ar fi adăpostit. Dar orice Sith care călătorea cu blândul Jaye Vuhld probabil că nu era cineva pornit într-o furie ucigaşă. Se refugiau în barăcile Keshiri în timpul zilei, continuându-şi drumul spre vest pe timpul noapţii. Călătoria fusese lungă, dar necesară: *Templul* se afla pe Munţii Takara, în vârful nordic al unei peninsule lungi care se desfăşura paralel cu continentul. Pentru un uvak ar fi fost un salt scurt peste golfuleţ – dar nimic nu ar fi putut să-l facă pe Hilts să urce pe spatele vreuneia dintre fiarele alea zburătoare. Urmaseră drumul lung de-a lungul coastei sudice înainte de a aborda pata ostilă de pământ. Aici nu era nici adăpost, nici hrană; asta cu atât mai mult cu cât Hilts simţise doar gustul propriului acid din stomac de când începuseră revoltele. În cele din urmă, ajunseseră la baza *Blocurilor*, bariere masive de granit îngrămădite în trecătoarea îngustă de către Nida Korsin pentru a împiedica pe oricine să urce pe jos pe înălţimile interzise. Cu fiecare cub având zece metri înălţime, dădeau impresia unei scări pentru zei – un obstacol formidabil, într-adevăr. Dar, de-a lungul secolelor scurse, în crăpăturile pietrelor prinsese rădăcini un lăstăriş rezistent – viţe puternice, care ofereau o cale de urcare.

Sau o modalitate de a rămâne agăţat cu capul în jos până când te apucă hemoragia şi mori, gândi Hilts. Ridică privirea. Unde era nenorocitul ăla de Keshiri?

O lumină fulgeră pe cer. Ochii obosiţi se concentrară. O reflexie? Dar de la ce?

— Gata, *Păstrătorule*!

De îndată ce Hilts auzi vocea chiţăită, simţi o smucire violentă şi apoi fu tras de picioare în sus, pe *Blocuri*.

— Jaye! Ce faci?

Keshiriul gemu, trăgând de vrejul de viţă de vie înfăşurat în jurul degetelor sale lungi şi subţiri. Hilts se îndreptă şi se căţără pe barieră, unde petrecu un minut întreg încercând să-şi tragă respiraţia. Răsucindu-se, văzu că Jaye găsise o serie de găuri în suprafaţa pietrei. Servind ca bază pentru schele cu secole în urmă, fiecare gaură era suficient de mare pentru a găzdui un picior de Keshiri, dându-i grefierului slăbănog un avantaj mecanic în timp ce-l ridica pe stăpânul său.

— Asta... este ultima barieră, spuse Jaye, ştergându-şi sângele de pe palme şi privind în spatele lor.

O coborâre uşoară ducea către o cărare deschisă în sus pe defileu – şi spre muntele *Templului*, aflat departe, deasupra. Dar atenţia lui Hilts era focusată mult deasupra lor.

— Uită-te acolo!

Pe cerul estic, un uvak bătea din aripi în timp ce se cobora spre Templu. Hilts se strâmbă. Pe uvak era un călăreţ. Urmă un alt fulger de lumină – o reflecţie, ca mai înainte. Pe Kesh cea săracă în metale, asta însemna de obicei un singur lucru: cineva mânuia o sabie de lumină. Hilts se încruntă şi privi spre *Templu*.

— Ar fi bine să pornim.

Ridicându-se în picioare, îndepărtă resturile de viţă de vie. Având un nou scop, făcu un pas înainte...

...direct într-o gaură.

— *Păstrătorule!*

Granitul se simţea răcoros pe faţa lui Hilts.

— Am decis, Jaye... că mai întâi... ne vom odihni aici... o vreme...

Keshiriul nu comentă nimic.

* * *

Trebuie să termini munca de îndepărtare a Tribului de pe muntele ăsta. Destinul nostru, deocamdată, stă în conducerea acestei părţi din Kesh care trăieşte...

Aşa îşi instruise Yaru Korsin fiica în *Testament* şi decretul fusese respectat. Respectat şi urmat de un popor care nu respecta nimic. Hilts se minună în timp ce păşea pe poteca stâncoasă, bătută de vânt. Cei din Sith căutau orice avantaj în

lupta lor, însă nimeni nu revenise vreodată aici, din câte ştia el. Ar fi putut fi superstiţie, dar Hilts credea că, cel mai probabil, ei înţeleseseră inutilitatea revenirii. Ce avantaje ar fi putut găsi aici pe care Korsin şi ceilalţi pasageri de pe *Omen* nu le-ar fi folosit deja? Şi totuşi, asta căuta el. Mii de metri mai jos, de-a lungul continentului, spre est, civilizaţia sa era într-un proces de autoanihilare. Douăzeci de facţiuni războinice distruseseră deja statul Sith. Dar revelaţia originii lor comune – şi umile – făcuse ca orice suflet uman să se detaşeze şi să devină descurajat. Ar fi putut supravieţui sclerozei de o mie de ani, dar nu unei alte săptămâni de auto-mutilare.

Ce aş putea găsi aici pe care nimeni altcineva nu îl găsise? se întrebă Hilts din nou în timp ce se uita la turnurile gemene care flancau în depărtare reşedinţa regală. Vanitatea îl adusese aici, cu siguranţă. Dar poate că nu era un vis chiar atât de nebunesc. Oricine altcineva ar fi căutat o armă, o tehnologie veche venită din stele. Hilts căuta un mesaj. Ceva la care se referise Korsin în discursul său de moarte, ceva care ar putea duce tribul înapoi pe o singură cale. *Adevărata putere se află în spatele tronului,* spusese Korsin. *În caz că se întâmplă un dezastru – aminteşte-ţi asta...*

Jaye păşi cu teamă pe terasa sudică a locului sfânt. Clădirile ponosite din piatră se ridicau pe părţile laterale, uzate de vânt, soare şi neglijare.

— Este mai mare decât mi-am imaginat, *Păstrătorule*.

— E în regulă, spuse Hilts, ignorându-şi glezna dureroasă în timp ce păşea încrezător înainte. Ştiu unde suntem.

Şi chiar ştia. Nu avea hărţile acum, dar le avusese timp de ani de zile. Îşi întipărise în memorie terasa asta joasă, unde trăise personalul care servea. La nord, după grajdurile uvakilor, erau treptele către terasa de mijloc, cu academia sa de formare, cămine, depozite şi camera de zi. Urcând mai multe scări, ajungeai la colonada aflată în aer liber, unde Yaru Korsin îşi ţinuse curtea publică. Apoi, în cele din urmă, era patrulaterul pieţei principale, format din reşedinţa regală la vest, turnul de veghe şi casa de pază la est, şi cupola *Templului* la nord. O parte din zona superioară a pieţei stătea de fapt pe locul onorat de odihnă al lui *Omen*; structura fusese construită în jurul şi deasupra navei distruse, pentru a o proteja.

Doar gândul la *Omen* aduse mai multă voiciune în pasul lui Hilts. Nici măcar nu se sperie când văzu multitudinea de scări către terasa din mijloc. Oricine privea edificiul de departe presupunea că era construit de o cultură care iubea căţăratul. Într-adevăr, chiar aşa fusese.

— Haide, băiete, spuse Hilts. Ţine pasul.

* * *

Corpul tocmai ce fusese ucis. O singură tăietură scurtă, neplăcută a gâtului însemnase sfârşitul uvakului. Hilts studie fiara mirositoare care se cocea în soarele amiezii. Cu siguranţă era creatura pe care o văzuse apropiindu-se – ucisă aici, chiar în mijlocul terasei.

— Cred că grajdurile nu au fost pe placul vizitatorului nostru, spuse Hilts.

Jaye se ascunse în spatele lui.

— Vreţi... vreţi arma?

Hilts se uită în jur, căutând prin Forţă. Era ceva aici.

— Da, spuse el. Dă-mi-o.

Jaye scotoci prin rucsac şi scoase sabia de lumină. Ca *Păstrător*, Hilts nu deţinuse una – care i-ar fi fost rostul? – dar la ieşirea lor din Tahv, furase una de la cadavrul unui războinic masiv. Nu se ştia niciodată când ar fi putut avea nevoie.

— Ştiţi cum să o folosiţi? întrebă Jaye.

— Bineînţeles. Pune-i doar să stea chiar în faţa mea şi o voi activa.

Frivolitatea nu îi îndepărtă neliniştea. Hilts nu fusese antrenat în utilizarea Forţei pentru apărare. Pe când era copil, avusese aceeaşi pregătire ca orice alt membru al *Tribului*, dar în afară de devierea bucăţilor de apeduct care cădeau, nu folosise aproape deloc, în ultimele decenii, manifestările fizice ale Forţei. Totuşi, recunoştea un sentiment rău când îl simţea – şi acum nu era vorba doar despre acidul din gât. De fapt, recunoscuse acest sentiment particular...

— Camera de gardă, spuse Hilts, simţind în faţă sursa înţepăturii. Rămâi afară. Dacă auzi probleme, fugi şi nu te mai întoarce niciodată.

Poate că nu existau statui cu Seelah Korsin în palatul din Tahv, dar figura din basorelieful sculptat în afara spitalului era

inconfundabilă. Ca soţie a lui Yaru Korsin, Seelah fusese Mama *Tribului*; dar înainte de asta, fusese soţia lui Devore Korsin şi mama unui trădător. Hilts nu o văzuse niciodată pe Seelah în nicio descriere, dar privind pielea netedă, părul elaborat şi silueta perfectă din marmură, ştia că îi văzuse gemăna – şi asta recent.

— Iliana Merko, strigă el, păşind pe uşă. Sunt *Păstrătorul* Hilts. Ştiu că eşti aici. Cred că ar trebui să vorbim.

Capitolul 2

— Iliana? Iliana?

Hilts rămase cu gura căscată văzând silueta din umbră. Ultimele două săptămâni fuseseră grele pentru toată lumea de pe Kesh, dar abia dacă o recunoscu pe lidera *Surorilor lui Seelah*. Iliana stătea ghemuită într-un colţ rece al magaziei întunecate, mângâind uşor un craniu. Plângea încet, nesesizându-i prezenţa. Hilts se uită înapoi nervos spre camera exterioară şi rândurile sale de mese chirurgicale din marmură – şi apoi în jos, la sabia de lumină din mâna sa. O prinse înapoi la centură.

Iliana Merko fusese lidera unei facţiuni periculoase, dar silueta din faţa lui era cu totul altceva. Părul ei odată strălucitor era murdar şi încâlcit; pielea ei cândva impecabilă era mânjită de murdărie şi sânge – şi în mod uimitor, cu ceva ce nu crezuse că va vedea vreodată pe faţa ei: lacrimi.

— A murit aici, spuse Iliana, ducându-şi craniul la frunte. Singură.

Hilts privi în jos. Aici, în întunericul răcoros, supravieţuise o porţiune de schelet, îngrămădit într-un colţ. Dându-şi seama cui îi aparţinea craniul, o întrebă prudent.

— De unde ştii că este Seelah?

— Ştiu, şopti Iliana.

Deschizând mâna înmănuşată, dezvălui un inel purtând sigiliul familiei Korsin. Un inel de logodnă Tapani.

— Au lăsat-o pur şi simplu aici, spuse Hilts, îngenunchind pentru a privi rămăşiţele.

Femurul era întreg, dar din oasele de dedesubt mai rămăseseră doar frânturi mici. Nu timpul făcuse asta, gândi el – şi când observă bastonul din apropiere, istoria se limpezi. Ştiu că trădarea lui Seelah fusese expusă şi că Nida Korsin îşi pedepsise mama. Dar înregistrările nu dezvăluiseră niciodată dacă fusese vorba despre exil sau moarte. Acum, *Blocurile* de mai jos aveau sens. Bariera o ţinea aici pe Seelah cea schilodită la fel de mult cum îi ţinea pe ceilalţi afară.

— Exil, spuse el încet.

— A fost trădată! Iliana clipi supărată pentru a-şi opri lacrimile. Merita mai mult decât ceea ce a primit!

— Şi tot ar fi murit, indiferent care ar fi fost amintirea lăsată. Privind cum femeia depunea uşor craniul pe podea, Hilts se ridică şi se dădu înapoi. Eşti singură aici. Ce s-a întamplat cu…

— Cu *Surorile lui Seelah*? Iliana îşi păstră faţa la perete cât timp se adună. Am luptat din greu când facţiunile s-au năpustit una asupra alta. Dar apoi ne-am destrămat – la fel ca toţi ceilalţi. Clătină din cap şi îl privi cu ochi aurii plini de vinişoare roşii. Nu mai aveam pe cine să urmăm. Seelah se născuse sclavă!

— Presupun că da.

— Ştiu, spuse ea, strângându-şi de furie pumnii înmănuşaţi. Când am fost fată, am avut o dată o viziune a Forţei despre Seelah. Mi-a cerut să o răzbun.

Hilts se gândi la basorelieful de afară.

— Aşa ai ştiut cum îşi făcea părul.

— Dar ceea ce nu am spus nimănui este ceea ce *făcea* în acea viziune, spuse ea. Mai era un *monstru*, un monstru roşu, care arăta exact ca Ravilan din mesaj. Şi ea îi spăla picioarele! Lovi cu Forţa, zdrobind de perete oasele preţioase. *Picioarele alea împuţite, dezgustătoare!*

Hilts dădu din cap. Da, şi el ar vrea să fie răzbunat pentru aşa ceva.

Iliana trecu pe lângă el şi păşi în camera de gardă.

— Se pare că unele dintre celelalte surori avuseseră viziuni similare.

Îşi şterse din ochi o lacrimă persistente şi apoi o aruncă de parcă era praf.

— După aceea nu am mai putut sta mult timp împreună.

Printre catafalcurile de marmură, Iliana se opri. Într-o clipită, mâna ei se îndreptă spre sabia de lumină.

— E cineva acolo, se răsti ea, cu ochii la uşă. *Au venit!*

Hilts se repezi în cameră, trecând pe lângă ea.

— E în regulă. A venit cu mine.

Îl chemă pe asistentul său. Jaye apăru timid de afară. Iliana îşi coborî sabia de lumină şi îşi dădu ochii peste cap.

— Cel cu numerele? Lumea se apropie de sfârşit şi tu încă mai ţii animale de companie!

— Trebuie să am pe cineva de care să am grijă, spuse Hilts. Este treaba mea, până la urmă. Se interpuse între femeie şi Jaye. Dar ce ai vrut să spui cu *sunt aici*?

— Mă caută, spuse Iliana.

— Cine?

— Toata lumea. Korsin Bentado. Ce a mai rămas din *Forţa 57*. Nebunii ăia din *Destinul de Aur*, spuse ea. Toţi cei care au mai rămas. Se încheie toate socotelile înainte să murim cu toţii.

— Te-au urmărit?

— O vor face, spuse Iliana. Am schilodit destui înainte să plec. Zburam spre vest ultima oară când m-au văzut urmăritorii lor. Nu mai e nimic altceva spre vest decât ceea ce este aici.

Hilts îl întoarse pe Jaye şi îl împinse înapoi spre uşă.

— Nu mai avem mult timp, spuse el. Vino – îţi explic pe măsură ce mergem.

Femeia înaltă îl privi sfidătoare.

— Eu nu sunt micul tău funcţionar. De ce ar trebui să *te urmez* undeva?

Păstrătorul se uită la ea.

— Pentru că este posibil să avem nevoie de ajutor pentru a găsi ceea ce căutăm – şi tu eşti în impas. Ai spus-o chiar tu. Făcu semn spre ieşire. Între timp, eu chiar am un plan.

Iliana inspiră adânc şi păşi spre ieşire.

— Sunt sigură că este un plan prost, spuse ea în timp ce trecea pe lângă el.

— Măi, tu chiar urăşti totul, spuse Hilts. Ai ajuns aşa în mod natural?

Ea se uită în jos la el şi zâmbi mâhnită.

— M-am modelat în spiritul lui Seelah.

Femeia al cărei craniu tocmai l-ai sărutat – şi apoi l-ai zdrobit de zid, fu el gata să spună. Hilts zâmbi. Iliana o alesese pe Seelah ca idol, aşa cum ar fi făcut oricine era obraznic. Nu va avea niciodată încredere în ea – oricum cei din Sith nu aveau niciodată încredere în cineva – dar începea să o înţeleagă.

— Mergi spre portalul din faţă, spuse el. Cel puţin, vei vedea ceva ce nu a mai văzut nimeni în viaţă…

Hilts o privi pe Iliana cum urmărea cu vârfurile degetelor conturul metalului întunecat. Aşadar *exista* ceva care putea să o impresioneze. *Nava Destinului*.

— Este minunată, spuse ea.

Omen se întindea sub tavanele arcuite ale *Templului*, luminată uşor de baghetele luminoase pe care le aprindea Jaye. Se spunea de mult timp că *Omen* semăna cu un lanvarok[2], o armă Sith antică pentru încheietură. Dar nimeni de pe Kesh nu văzuse vreodată un lanvarok – şi nimeni nu văzuse *Omen* de secole.

Fondatorii făcuseră tot posibilul să o conserve, clădind în jurul ei numai cu piatră lustruită şi limitând numărul de pasaje de intrare; totuşi nava distrusă tot avea un strat gros de praf. Şi era distrusă. Chiar şi ruptă pe alocuri.

Ce anume o ridica printre stele? se întrebă Hilts. Ce fel de protecţie era necesară? Destul de multă, judecând după limbele răsucite de metal pe jumătate desprinse din corpul navei. Şi era atât de mult metal! Mai mult metal aflat într-un singur loc decât văzuse vreodată cineva în viaţă, în ciuda faptului că o mare parte din preţiosul material aflat în circulaţie în prezent fusese recuperat din fragmentele lui Omen lăsate pe versantul muntelui după prăbuşire.

Ce calamitate trebuie să fi fost, gândi Hilts, observându-i mărimea. Era o minune, ca atât nava, cât şi muntele, supravieţuiseră prăbuşirii.

Iliana revendică primii paşi în interior, după cum el ştia că va face. Pentru Hilts nu era o problemă: era mulţumit să o urmeze purtând una dintre baghetele luminoase pe care le adusese Jaye. Văzându-l pe Keshiri tremurând timid pe podea de marmură în afara trapei, Hilts îl făcu un semn cu mâna.

— Este un sacrilegiu să fiu aici, se bâlbâi Jaye. Eu sunt un Keshiri, nu sunt demn...

— Nu contează. Avem nevoie de mai multă lumină.

Hilts o găsi pe Iliana în secţiunea din faţă a navei. Şi acolo, ca oriunde altundeva la bord, *Omen* era distrusă. Tavanul era înclinat şi îndoit. Ferestrele din faţă erau spulberate, geamurile lor fiind îndreptate spre exterior.

Le distrusese ceva din interior? Hilts habar nu avea.

---

[2] Lanvarok – combinaţie dintre o armă lungă mânuită cu două mâini şi un lansator de proiectile care a lansa discuri ascuţite, otrăvite, ghidate de puterea părţii întunecate. Fiind iniţial menit să fie o armă de vânătoare, lanvarokul masiv era arma principală de luptă a războinicilor Massassi din specia Sith, atât în lupta la corp, cât şi la distanţă.

Nici nu avea vreo idee ce erau chestiile pe care le privea pe ambele părţi. Panourile negre netede alternau cu cele rupte, expunând interiorul tăios, plin de fire al navei. Hilts studie unul, apoi altul, recunoscând caracterele Sith, dar nu şi toţi termenii. *Telemetrie. Hiperspaţiu. Astrogaţia*[3]. Pentru el păreau cuvinte magice.

Savanţii *Tribului* încercaseră să păstreze vii cunoştinţele despre călătoriile spaţiale, dar acesta se pierduseră, ca orice altceva în ultimele secole.

Iliana bătea în mod repetat în panourile negre, de parcă apăsând mai tare ar fi putut readuce nava la viaţă.

Da, ea ar căuta o cale de plecare de pe planetă, gândi Hilts. *La fel ca toţi ceilalţi*.

Femeia lovi cu pumnul într-un panou, spărgându-l.

— Nimic nu funcţionează aici!

— Nu, spuse Hilts. Ceva funcţionează.

În spatele punţii, Jaye îngenunchease, vrăjit, înaintea unui afişaj uşor strălucitor. Numerele Sith apăreau pe faţa afişajului, topindu-se unul în următorul pe măsură ce treceau secunde. Era dispozitivul pe care iubitele lor *Conducte* fuseseră concepute să-l imite: cronometrul lui *Omen*.

— Încă funcţionează, spuse Iliana, stupefiată.

Hilts ridică din umeri. Totul la bordul navei necesita un fel de energie; poate că dispozitivul de cronometrare nu folosea prea multă. Făcu un pas mai aproape şi atinse umărul hipnotizatului Keshiri.

— Este ziua care te-ai gândit că trebuie să fie, Jaye?

Gura lui Jaye se deschise, dar nu se auzi niciun sunet. În cele din urmă, răspunse cu voce uscată.

— Da. *Conductele* erau decalate cu opt zile. După cum spunea teoria mea...

Auzindu-l cum îşi pierdea cuvintele, Hilts se uită cu drag la funcţionarul său.

— Foarte bine, Jaye. Sunt impresionat.

El şi Jaye îşi petrecuseră întreaga viaţă studiind marile întrebări, ştiind că nu vor afla niciodată dacă soluţiile lor erau sau nu corecte. Acum Jaye îşi văzuse calculele adeverindu-se, odată pentru totdeauna. I se păru ciudat lui Hilts. Era greşit să crezi că Sith şi Keshiri puteau aspira la aceleaşi obiective – şi

---

[3] Astrogaţia – navigaţia în spaţiu.

totuşi el şi Jaye o făcuseră. Şi acum Jaye îşi primise răspunsul. Hilts simţi un imbold brusc de gelozie şi îşi îndreptă privirea spre centrul camerei. Ceea *ce căuta* nu era aici.

— Ăsta este locul unde a stat scaunul căpitanului? Iliana arătă spre un gol de pe platformă. Chestia pe care ai venit să o găseşti aici?

— Am ştiut întotdeauna că nu va fi în *Omen*, spuse Hilts, păşind spre podium. Dar m-am gândit că tot trebuie să arunc o privire primprejur.

Era bine cunoscut din tablourile Keshiri că Korsin muta scaunul său de căpitan în colonadă în zilele în care primea vizitatori. Cu siguranţă, acum nu era acolo – nici aici. Iliana păru îngrijorată.

— Nu înţeleg. Având o astfel de navă, de ce i-a mutat Korsin pe toţi de pe munte, în Tahv? Se aplecă peste Hilts care se ghemuise lângă locul gol. Poate că generaţia *lor* nu a putut să o repare – dar să opreşti complet munca şi să pleci? Am avut dreptate. Korsin a fost un prost!

— A vrut ca *Tribul* să se dedice vieţii lor pe Kesh, spuse Hilts. El ştia mai bine decât oricine în ce stare era nava. Nu mai puteau merge nicăieri. Ai văzut camera de afară – *Omen* nu poate să plece dacă nu se demontează locul. Au construit adăpostul în jurul ei. Se îndreptă spre gaura căscată înainte şi privi spre pereţii de piatră de dincolo. Nu este un grajd pentru uvaki, Iliana. Este un *mormânt*.

Amintindu-şi figura din *Testament*, Hilts îşi imagină cum vocea lui Korsin descria strategia. Korsin ordonase construcţia pentru a proteja nava de intemperii, iar ceilalţi naufragiaţi fuseseră de acord. Dar când *Cei Diferiţi* – semenii groteşti ai lui Ravilan – dispăruseră din peisaj, Korsin îndreptase din ce în ce mai mult atenţia supravieţuitorilor către dominarea planetei Kesh. Acesta era cel mai bun lucru la care puteau spera. Sigilarea Templului şi părăsirea muntelui pusese capăt ispitei.

Până acum.

O mişcare îi atrase atenţia şi tresări.

— E cineva afară!

Hilts se ascunse sub fereastra spartă. Luminile din exterior aruncau umbre lungi pe pereţii curbaţi. Iliana îl împinse violent pe Jaye la podea şi se repezi înainte pentru a se alătura lui Hilts. Cei doi priviră cu grijă siluetele care intrară în *Templu*

purtând nişte baghete luminoase. *Păstrătorul* numără opt noi veniţi – pe care îi putea vedea – dar putu auzi şi vocile altora. Pe unele le recunoscu instantaneu. Una era a lui Korsin Bentado cel chel şi corpolent, recunoscut ca lider al *Korisiniţilor*, dar grav rănit în urma violenţelor din săptămâna scursă, pierdându-şi pe undeva mâna stângă. Alte trei siluete purtau tunicile strălucitoare ale *Destinului de Aur*, facţiunea obsedată de originile extraplanetare ale *Tribului*; uniformele lor strălucitoare îşi pierduseră luciul. Iar unul dintre ei părea familiar.

— Îl cunosc pe acel om, îi şopti Hilts Ilianei, arătând spre un tânăr războinic blond.

Edell Vrai fusese unul dintre puţinii vizitatori obişnuiţi ai muzeului, fiind fascinat şi de arhitectura din epoca Korsin la fel cum era de poveştile despre *Omen*, un subiect despre care putea să vorbească încontinuu. Hilts se aştepta ca Edell să fie încântat să vădă, în sfârşit, nava spaţială a viselor sale. Şi totuşi mutra lui purta o expresie acră.

— Mă scârbeşte, îl auzi pe Edell spunând. Acest... această *chestie*... nu este altceva decât un *cărăuş de bunuri mobile*!

Hilts aproape că se ridică la auzul cuvintelor lui Edell, dar Iliana îl împinse înapoi. Îi ascultară împreună pe Edell şi pe tovarăşii săi – unii dintre ei fiind din facţiuni diferite – cum vorbeau cu dispreţ despre nava spaţială avariată.

— Vrei să spui un cărăuş de *paraziţi*, spuse altul.

— Aici a început încarcerarea rasei noastre, adăugă Bentado. Acesta *este* un semn prevestitor[4] – dar este unul pentru disperare.

— Ai dreptate, spuse Edell, cuvintele sale răsunând în toată camera. *Trebuie să-l distrugem.*

Hilts şi Iliana se priviră uimiţi. De afară se auzeau voci care îşi exprimau acordul, voci ale unor oameni care nu fuseseră niciodată de acord cu ceva anume.

— Este corect aşa, se auzi vocea profundă a lui Bentado. Va fi o ultimă înjunghiere sfidătoare. Rasa noastră va dispărea – dar va dispărea cu pumnul strâns în semn de ură împotriva sorţii.

— Şi ştiu şi cum să facem asta, răspunse Edell. Va fi un ultim act de cooperare. Vom reuşi.

---

[4] Se face aluzie la numele navei.

Lui Hilts i se făcu rău când auzi bocancii de pe podeaua de afară răsunând spre ieşire. Se aşteptase ca noii veniţi să încerce să intre în *Omen*, aşa cum făcuseră ei. Dar era ceva diferit. Se părea că graba cu care se îndreptau spre autodistrugere le luase minţile tuturor.

Da, gândi el. *Da, da*.

— Nu pot distruge ceva de mărimea asta, spuse Iliana, cu vocea răguşită în timp ce se uita în jur pe punte. Nu au mai rămas explozivi. Ce or să facă, or să o străpungă cu săbiile de lumină?

Hilts nu ştia – dar ştia că nu trebuie să se îndoiască de Edell.

— Va găsi el o cale, spuse în timp ce se ridica. O apucă de braţ. Haide, repede! Trebuie să găsim ce a lăsat Korsin în urmă, înainte să fie prea târziu!

Capitolul 3

Hilts îşi dădu seama, în timp ce arunca o privire prin fereastra îngustă a domului, ca Edell se gândise la acest plan de ceva vreme. Fiind situată deasupra acoperişului *Templului*, cupola de lux oferea o vedere clară a patrulaterului principal – iar de aici, Hilts observa toată activitatea, minunându-se.

Cu soarele apunând peste vastul ocean vestic, munca războinicilor Sith abia începea. Erau cel puţin treizeci, unii purtând hainele diferitelelor facţiuni; alţii îşi abandonaseră cu totul îmbrăcămintea partizană. Mulţi sosiseră în timp ce Hilts şi cei doi tovarăşi ai săi îşi aşteptau ocazia de a părăsi *Omen* fără a fi observaţi şi acum erau cu toţii angajaţi într-un proiect masiv de inginerie. Sau, mai degrabă, de demolare. Războinicii stăteau agăţaţi pe laturile turnului de veghe uriaş, înfăşurând cabluri lungi din piele în jurul suporţilor. Turnul era o minune, având sus punţi de observaţie extrem de grele; nu va fi nevoie de eforturi prea mari pentru a-l doborî.

Hilts văzu exact unde se intenţiona să cadă. Edell stătea în piaţă, dirijând războinicii cu privire la modul de poziţionare a echipelor lor de uvaki. Cu fiarele de pe solul şi din aer trăgând corzile la unison, era clar că Edell se aştepta ca partea cea mai grea a turnului de piatră să aterizeze chiar peste camera în care se afla *Omen*.

— Camera aia a fost bine construită, spuse Iliana, privindu-l peste umăr. Pot să-i facă vreun rău?

— O să crape ca un ou de uvak sub un ciocan, mormăi Hilts.

Îl ştia pe Edell – aprig, dar studios. Edell ştia cum fuseseră construite structurile clasice şi văzuse de aproape vizuina în care se afla *Omen*.

— Este posibil să nu facă nava să explodeze, dar cu siguranţă o vor îngropa.

Iliana pufni batjocoritor.

— Era deja moartă şi îngropată.

Hilts nu putea decât să clătine din cap şi să privească. Erau atât de mulţi, toţi lucrând la cauza lor comună, distructivă.

O recunoscu chiar şi pe Neera, lidera sluţită a *Forţei 57*, punându-şi muşchii enormi la muncă alături de ceilalţi războinici.

— Nu are cu ea unele dintre *Surorile* tale *ale lui Seelah*? Hilts privi atent în întuneric. Nu tu le conduci? Nu vor asculta de tine?

— Nu ai văzut ce se întâmplă în ultima vreme? Acum, nimeni nu mai ascultă de nimeni, spuse Iliana ridicând din umeri. Dar vor lucra împreună la asta. Oamenii au nevoie o misiune.

Hilts clipi. Unitatea la care spera – în caz că rămâneau fără nicio speranţă. O studie pe Iliana.

— *Tu* ai putea trăi – alăturându-te lor.

— Probabil că nu. Cine crezi că i-a tăiat mâna lui Bentado?

Din spatele anticamerei, se auzi un clic puternic.

— Am rezolvat cu zăvorul, *Păstrătorule*, spuse Jaye ridicându-se.

Uşa interioară masivă a camerei rotunde gemu deschizându-se pentru prima dată în multe secole.

— Degete mici, spuse Hilts. Ajută să ai pe *cineva* care să te urmeze.

Jaye aşteptă ca stăpânul său şi Iliana să intre înainte de a-i urma, cu o baghetă luminoasă nouă în mână. Dacă în casa lui *Omen*, de dedesubt, se afla un ocupant imens, în camera rotundă, mică, nu se afla decât un singur scaun având alături un vas pentru jăratic. Hilts păşi nerăbdător spre el. Da, era ceea ce crezuse că trebuie să fie. Scaunul Căpitanului. *Tronul Marelui Lord*.

Venind destul de aproape pentru a putea să atingă scaunul, Hilts se opri şi se uită în jur. Era un loc ciudat pentru un scaun, singur, în această cameră de deasupra *Templului*. Se uită atent la spaţiul gol de deasupra. Bagheta luminoasă a lui Jaye nu era suficientă pentru a lumina singură locul.

— Vezi ceva acolo sus?

— Cred că ştiu de trebuie să fac, spuse Iliana.

Apucându-l pe Jaye, smulse violent tunica de pe spatele funcţionarului surprins. Fără vreun cuvânt, ridică pânza şi o aruncă în vasul pentru jăratic. Cu ajutorul instrumentului de

cremene prins în lateral, aprinse destul de repede un foc mic. Fumul se ridică până la fantele deschise lângă bolta tavanului.

Înfrigurat, Jaye se nelinişti.

— Cineva de afară ar putea vedea fumul.

— Nu-mi pasă, spuse Iliana. Nu mi-a mai rămas altceva de făcut decât să lupt.

Hilts se uită la asistentul său şi ridică din umeri. Devenise surprinzător de rece aici sus – îndeajuns de rece pentru a deranja chiar şi un călător din stele.

— Stai aproape de foc, spus el, înainte de a arunca o privire în sus.

Pentru o clipă crezu că vede stelele de afară. Apoi, la o privire mai atentă, îşi dădu seama că le vedea – într-un fel.

— Este un planetariu!

Pe tavanul rotunjit erau încorporate pietre purpurii, strălucind cald în focul ce pâlpâia mai jos. Rând pe rând, recunoscu stelele de pe cerul de vară al lui Kesh – şi văzu multe altele mai mici cu care nu era familiarizat.

— Alea sunt cristale Lignan acolo sus? întrebă Iliana.

Hilts râse.

— De ce nu? Echipajul de pe *Omen* a avut destule.

Îşi îndreptă atenţia înapoi spre scaun, piesa lipsă de pe puntea navei spaţiale. Nu era greu să şi-l imagineze pe Yaru Korsin aici, stând în noapte, contemplând întoarcerea la stele a poporului său. Se gândi din nou la vorbele lui Korsin din *Testament*. Ce se afla în spatele tronului? Nimic pe care să-l poată vedea – doar perete gol. Era ceva pe harta stelelor? Nu, asta era mai sus de tron, nu în spate.

Indiferentă la imaginea de deasupra – şi la orice idee despre istorie – Iliana se aşeză pe scaun, aruncându-şi picioarele încălţate cu bocanci peste cotieră.

Hilts o privi întrebător.

— Ai de gând să stai *acolo*?

— Nu am de gând. Chiar stau. Cu lejeritate, îşi desfăcu sabia de lumină de la centură şi o aruncă dintr-o mână în alta. Oamenii ăia de afară fie vor dărâma *Templul* sub noi, fie ne vor găsi aici. Dacă este să aştept, mai bine să stau în scaun.

— Cum vrei tu.

— Ştii ceva, camera asta este destul de inutilă, spuse Iliana, trosnindu-şi încheieturile. Arată doar cerul dintr-o singură perioadă a anului.

Hilts aprobă din cap. Era mai mult decorativă decât utilă. Dar gândurile lui erau încă la scaun – şi la *Testamentul* lui Korsin.

— Ai un cuţit?

— Bineînţeles, spuse Iliana, folosind Forţa pentru a smulge o lamă de sticlă dintr-un compartiment al cizmei.

Arma se opri în aer, planând aproape de faţa lui Hilts.

— Mulţumesc mult, spuse el, luându-o şi îngenunchind în spatele scaunului.

În spatele tronului. Ezitant, aproape temător, Hilts strecură vârful shikkarului în pielea dură din spatele scaunului. Se vedea că cei din Sith nu îşi echipau navele pentru confort, dar nici chiar pielea dură a scaunului căpitanului nu se putea pune cu lama Keshiri. Având grijă să nu taie mai mult decât trebuia, Hilts retrase cuţitul şi îşi strecură mâna în interior. Continuând să stea pe scaun, Iliana îl privi pe bătrân cum pipăia aiurea în jur, cu mâna strecurată până la cot în interiorul scaunului.

— Arăţi ca un prost, spuse ea.

Şi el se simţea ca un prost, şi era pe punctul să renunţe când mâna lui ajunse la nivelul cotierelor.

— E ceva aici, spuse el. Cusut înăuntru!

Scoase mâna repede, rupând şi mai mult tapiţeria. Flaconul de sticlă conţinea o singură foaie laminată de film transparent... mai subţire decât pergamentul cel mai subţire pe care îl concepuseră vreodată Keshiri. Când îl aduse mai aproape de focul care era pe cale să se stingă, figurile începură să prindă contur.

— Ce scris este ăsta? întrebă Iliana, brusc interesată.

— Este vechiul limbaj al tapaniilor – limba oamenilor de sub domnia Sith, spuse Hilts. Limba mamei lui Korsin.

— De unde ştii?

— Pentru că l-am studiat – *şi ea l-a scris*. Îndepărtă picioarele Ilianei de pe cotieră şi aduse filmul pe cât de aproape de foc îndrăzni. Takara Korsin. Tatăl lui Korsin a părăsit-o pentru mama lui Jariad.

Ochii lui scrutară pagina. Petrecuse anul precedent studiind un text în limba asta. Încet, în siguranţă, îl descifră.

— Este marcat *personal*, spuse el. Adus lui Korsin de un curier de încredere.

Înghiţind în sec, recită:

Ştiu că te-ai săturat să auzi de viziunile mele, fiule. Dacă vei face ca întotdeauna, mă aştept să nu citeşti scrisoarea asta până când misiunea ta nu va fi în curs de desfăşurare. Sunt mulţumită că ţi-a fost dată comanda unei misiuni importante pentru Naga Sadow – chiar dacă mă întristează, aşa cum ne întristează pe toţi, să ştim că victoria ta este numai pentru gloria lui.

Da, am avut o altă viziune. I-am văzut pe urmaşii domnind, cândva, peste un popor mare – eliberaţi de Sithul Roşu. Vom avea ceva ce va fi al nostru. Când sunt ghidaţi cum trebuie, văd că vor deschide orizonturi noi – noi locuri de cucerit.

Yaru, doar tu eşti suficient de înţelept pentru a ne îndruma oamenii. Devore se va ruina singur; simt forţă în partenera aleasă de el, Seelah, dar asta nu este destul. Tu singur ştii cum să gestionezi ambiţiile celor mulţi – cum să-ţi modelezi furia şi să o faci să se potrivească scopului propus. *Ai un scop. Ai grijă. Dacă ne îndrumi bine oamenii, vor avea întotdeauna o misiune.*

Hilts îndepărtă scrisoarea de foc şi privi în gol. Nici măcar nu observă apropierea prudentă şi reverenţială a lui Jaye, în spatele lui.

— Uitaţi-vă la data imprimată, spuse Keshiriul, tremurând, arătând peste umărul lui Hilts la semnele întipărite pe margine. A primit-o chiar înainte ca *Omen* să plece spre Phaegon.

Hilts aprobă din cap în timp ce îi cântărea cuvintele. Nu, Korsin nu ar fi dorit să-i citească cineva mesajul cât timp încă lucra pentru Naga Sadow – de aici şi ascunzătoarea. Dar timp de un sfert de secol, Korsin îl ţinuse mereu aproape de el.

— M-am întrebat întotdeauna cum a găsit putere pentru a continua, spuse el.

— Aplauze încurajatoare de la o mamă senilă, spuse Iliana. Nici măcar Korsin n-ar fi putut crede prostia asta.

— Taci din gură, fată. Se holbă la ea. A fost *înţeleaptă*. A văzut ceea ce am construit noi. Şi asta dovedeşte că oamenii

noştri nu erau destinaţi să trăiască pentru totdeauna ca sclavi. Aveam un viitor. Hilts se ridică brusc şi porni spre ieşire. Cei de afară... Dacă aş putea să le citesc...

— Nu te vor asculta, spuse Iliana. S-a ajuns prea departe. Ştiu că *eu* nu te-aş asculta.

Hilts se opri înainte să ajungă la uşă. Se uită din nou la scrisoare şi se încruntă. Iliana avea dreptate. Sentimentele erau un balsam pentru suflete – dar oamenii aveau nevoie de o cauză clară. Cum ar fi doborârea unui turn şi distrugerea unei nave spaţiale.

— Ce cauză *ai urma tu*? o întrebă el, rulând scrisoarea şi punând-o la loc în tub.

Iliana răspunse fără să gândească prea mult.

— A mea.

— Hmmm.

Afară se auziră mai multe strigăte, dincolo de anticameră. Trupa pusă pe distrugeri progresase de-acum destul de mult. Hilts şi tovarăşii săi nu mai puteau rămâne aici. Nu aici, în locul ăsta aflat nu mult deasupra celui de odihnă al lui *Omen*...

— Aşteaptă, spuse Hilts, privind spre podea.

Jaye tremura lângă vasul pentru jăratic care se răcea.

— Ce este, *Păstrătorule*?

— Acest mesaj – nu despre asta vorbea Korsin. Se uită la scaunul pe care încă mai stătea Iliana. Amintiţi-vă citatul. Adevărata putere se află în *spatele* tronului. Nu *în* tron. Nu în spatele celui care stă pe el!

— Acum vrei să te legi de semantică? Iliana clătină din cap. Nu, nu. Cauţi precizie în cuvintele unui prost aflat pe moarte...

— Un prost destul de deştept pentru a cuceri un întreg popor nativ – şi pentru a-şi antrena fiica pentru luptă, sub nasul tuturor. Nu, spuse Hilts, rotind în mână tubul cu scrisoarea. Acest mesaj a fost important pentru Korsin, dar nu este ceea ce a vrut să spună. Se uită înapoi la tavan, unde stelele false se estompaseră odată cu stingerea focului. *Nimic din toate astea* nu este cum trebuie.

Iliana se repoziţionă în scaun.

— Ce vrei să spui?

— Acest loc. Nu-mi vine să cred că Korsin şi-a petrecut tot timpul aici, spuse el. Ai dreptate. Harta asta de sus, nu este practică. Este decorativă. Korsin se concentra pe construirea unui imperiu pe Kesh. Nu stătea aiurea uitându-se la stele! Hilts se uită în jurul camerei. Şi Korsin... Ai văzut cum arăta în înregistrare.

— Îmi amintesc, spuse Iliana, interesul ei crescând pe măsură ce *Păstrătorul* devenea tot mai animat. Sângera de moarte.

— Legenda spune că Korsin a fost rănit mortal afară, pe panta de vest şi s-a întors în scaunul său pentru a înregistra *Testamentul*.

— Înapoi aici, spuse Jaye.

— Nu!

Hilts se gândi din nou la mesajul tremurat pe care îl văzuse acum câteva zile. Nu, nu exista niciun fundal în imagine. Putuseră să vadă scaunul, dar nimic altceva.

— Când am găsit scaunul, am *presupus* că l-a înregistrat aici. Dar uite cât de sus suntem. Yaru nu ar fi putut urca toate acele scări cu o rană deschisă în torace. Eu sunt *sănătos* şi abia am reuşit!

Iliana se ridică şi se uită înapoi la scaun.

— Nu pricep. I-au mutat scaunul aici după ce a murit? Ridică din umeri. De ce? Şi unde s-ar fi dus dacă nu aici?

Hilts se frământă câteva clipe înainte ca asistentul său, acum ghemuit pe podea lângă vasul pentru jăratic pentru a profita de căldura rămasă, ridică privirea.

— Poate că e ceva în camera de sub *Omen*.

— De *sub*? Hilts clipi pentru a vedea prin întunericul aproape complet al camerei rotunde. Nu există nicio cameră sub *Omen*. Au construit Templul deasupra navei, acolo unde se odihnea.

— Dar nava a aterizat pe o pantă, spuse Jaye, şi ceea ce am văzut noi era complet nivelat. Au sprijinit-o cu zidărie. Se agită, numărând pe vârfurile degetelor sale violete înainte de a ridica privirea. Am intrat în Templu printr-un pasaj deschis la treapta douăzeci şi trei a scării din mijlocul terasei. Dar am trecut pe lângă o uşă sigilată la a *şaptea* treaptă. Micul Keshiri îşi încrucişă braţele satisfăcut. Este o altă cameră, la baza structurii de sprijin a lui *Omen*.

Iliana îşi dădu ochii peste cap.

— A *numărat paşii*?

— A numărat paşii, spuse Hilts, zâmbind.

Starea lui de spirit îmbunătăţită momentan fu întreruptă de un fior uşor, ce reverbera prin podea. Aliaţii de moment de afară erau tot mai aproape de scopul lor.

— Ce mai astepţi? Să mergem!

Capitolul 4

Nu mai văzuse un vizitator de aproape două mii de ani – şi nu arăta ca şi cum ar fi văzut prea mult trafic nici când oamenii locuiseră aici. Spre deosebire de locul de odihnă al lui *Omen* de deasupra lor şi cupola celestă care acoperea totul, acest nivelul inferior nu era nici altar şi nici pentru spectacol. Coridorul îngust care îi purta prin întuneric nu avea suporţi pentru baghete luminoase şi în comparaţie cu cu uşile ornamentate din alte părţi, intrarea în camera octogonală era în mod clar modestă. Hilts şi tovarăşii săi intraseră în catacombe după ce se strecurară prin confuzia din piaţă. Cablurile se rupseră, întrerupând temporar intenţia lui Edell de a prăbuşi turnul peste *Omen* – dar Hilts ştia că vor reuşi, mai devreme sau mai târziu. Ar fi trebuit să-şi dea seama mai devreme ce dorise să spună Korsin.

Ceea ce era dificil pe întuneric.

— Găseşte mai multe baghete luminoase, ordonă el.

Jaye încuviinţă din cap şi se strecură afară. Cu puţinele pe care le aduseseră şi cu lumina săbiilor de lumină – a lui şi a Ilianei – reuşiră să recunoască caracteristica principală a camerei. O hartă masivă, sculptată în piatră, a Keshtah, continentul lor, domina unul dintre ziduri; cristale Lignan mici fuseseră intercalate în lucrare pentru a indica aşezările. Era echivalentul planetar al hărţii cerului, de la etaj. Un zid avea uşa; celelalte şase nu erau decât plăci mari şi goale de ardezie de aceeaşi dimensiune ca şi harta Keshtah.

— Nu-mi place că sunt aici, spuse Iliana, strângându-şi cu putere sabia de lumină. Asta este o zonă moartă.

— Bine spus *moartă*, spuse Hilts, ridicând privirea. Aici a murit Yaru Korsin. O pot simţi.

Ochii Ilianei se îngustară o clipă.

— Şi eu o simt, spuse ea. E un sentiment plăcut.

Hilts o ignoră, îngenunchind în centrul camerei şi aducând sabia de lumină mai aproape de podea.

— Urme, spuse el, pipăind suprafaţa de piatră. Patru. Aici stătea noaptea scaunul lui Yaru Korsin.

Se uita la harta de pe perete.

— Şi era îndreptat spre hartă.

— De ce nu au lăsat scaunul lui Korsin aici după ce a murit?

— Poate că Nida dorise ca cei care veneau în viitor să creadă că Yaru îşi petrecuse tot timpul contemplând cosmosul – şi întoarcerea la stele.

Iliana pufni batjocoritoare.

— Atunci poate că ar fi trebuit să deschidă nişte ferestre camera în care ţin nava.

Hilts se ridică şi se îndreptă spre hartă. Da, avea sens. Ăsta nu era un loc elegant – era un loc de muncă, unde Korsin îşi urzea stăpânirea *Tribului* asupra noii lor lumi. Probabil că îi adusese doar pe cei mai de încredere Keshiri ca să-l ajute să lucreze la hartă. Uitându-se în spate, scrută ceilalţi pereţi prin întuneric. Ardeziile negre mari, erau prinse de pereţi cu cuie metalice care trebuie că proveneau din *Omen*. Hilts şi-l imagină pe Korsin lucrând aici, explicându-şi planurile pentru Trib. Dacă scaunul căpitanului privea întotdeauna harta – şi nu-şi putea imagina altfel – atunci nu era nimic „în spatele tronului”. Doar panouri goale de piatră.

Îşi dezactivă sabia de lumină şi se uită în întuneric.

Ce a vrut să spună Korsin?

Trecându-i prin minte un gând, Hilts făcu un pas, îndepărtându-se de hartă...

...doar pentru a vedea o siluetă zburătoare aruncată prin cameră, lansată de pe hol printr-o împingere masivă a Forţei.

— Jaye! urlă Hilts când Keshiri ateriză la câţiva metri de peretele îndepărtat.

Bătrânul se repezi la asistent şi îl întoarse – doar pentru a vedea rănile de străpungere de pen pieptul gol al funcţionarului. De sabie de lumină. Sau mai bine spus, de le mai multe săbii.

— Îmi pare rău, *Păstrătorule*, spuse Jaye, tuşind în timp ce viaţa se scurgea din el. Am încercat să găsesc... încă nişte baghete...

Uimit, Hilts se uită în lateral, unde Iliana luase deja o postură defensivă. Una după alta, siluetele pe care le văzuseră în afara *Omenului* intrară în cameră, cu săbiile de lumină în mâini.

— Ei bine, spuse Korsin Bentado cu o voce în care se simţea o încântare macabră. Aşadar, aici s-a ascuns *Sora* şefă! Ridică braţul stâng, tăiat. Te-am căutat!

— Nu eşti singurul, lătră Neera, alături de Edell şi mai mulţi dintre tovarăşii lui din *Destinul de Aur*, blocând orice evadare. Nemernică mică – e timpul să termin cu tine!

— Hai să o urcăm în turn şi să o privim cum se prăbuşeşte, spuse Bentado.

— Nu, spuse altul, făcând semn către o desfigurare care, în mod evident, era opera Ilianei. Să o legăm în lanţuri pe locul unde va cădea turnul!

— Las-o baltă! ţipă Iliana, pregătită să atace. O să terminăm acum!

— *Stop!*

Strigătul *Păstrătorului* răsună prin cameră, atrăgând atenţia noilor veniţi spre el, pentru prima dată. Legănându-şi asistentul mort în braţe, urlă din nou.

— *Care dintre voi a făcut asta?*

— Ce mai contează? Dinţii lui Bentado sclipeau în lumina dată de armele strălucitoare. Era un Keshiri. Prezenţa lui profanează acest loc.

— *Ce?* Eliberându-l pe Jaye, Hilts se ridică în picioare, simţind o furie pe care nu o mai avusese din tinereţe. Keshiri au ajutat la *construirea* acestui loc. Şi zici că profana? Voi sunteţi cei care încercaţi să distrugeţi *Templul* şi pe *Omen*!

— Toată viaţa este profanată, spuse Neera. Avea câteva cicatrici proaspete de când o văzuse ultima oară. I-ai văzut pe stăpânii noştri extratereştri. Ştii cât de dezgustătoare poate fi viaţa.

Hilts făcu un pas spre ei, doar pentru a-l vedea pe Edell păşind în faţă.

— Ştiu ce simţi despre locul ăsta, *Păstrătorule*. Dar suntem o glumă – *noi toţi* suntem. Tot ce ni s-a spus despre *Trib* este o minciună. S-a terminat. Nu are niciun sens să te ataşezi de astfel de locuri. Mai este doar un singur lucru de făcut. Să-l distrugem – şi apoi să ne distrugem unul pe altul.

— Nu ăsta este sfârşitul, ţipă Hilts. Nu ăsta este sfârşitul!

— Nu, spuse Edell, cu răceală în voce. Sfârşitul s-a întâmplat deja. Noi doar nu am ştiut-o.

Războinicii se îndreptră spre centrul camerei, împingându-l între ei pe Hilts în timp ce căutau să o atace pe Iliana, cea mai periculoasă pradă a lor. Căzând înapoi, Hilts văzu din nou plăcile goale de pe pereţi, suspendate pe cuiele lor metalice. Dintr-un motiv bizar, în acel moment el se trezi gândindu-se la ideea pe care îl avusese chiar înainte ca Jaye să fi fost aruncat în cameră: De ce să risipeşti metal preţios pentru nişte *table* suspendate?

Deodată ştiu!

Cu un efort uriaş, Hilts smuci tijele metalice prin Forţă, smulgându-le de pe pereţi. Pe cele şase laturi *libere* ale camerei, panourile masive de piatră se desprinseră, căzând în faţă şi lovindu-se de podea. Hilts o smuci pe Iliana, trăgând-o din faţa unuia dintre monoliţii care cădeau.

Bum! Bum! Bum! Bum! Bum!

Buuum!

Văzându-i pe ceilalţi războinici ferindu-se surprinşi de impacturi, Hilts se ridică în picioare şi apucă o baghetă luminoasă. Întorcând-o spre pereţii din faţa celui cu harta, văzu ceea ce se aştepta să vadă...

...restul lumii!

Edell Vrai se uită la peretele cel mai apropiat de el.

— Ce... ce este asta?

— Este o hartă a lui Kesh, spuse Hilts, apropiindu-şi lumina de ecranul de pe peretele îndepărtat. Panourile desprinse de pe pereţii alăturaţi hărţii lui Keshtah erau goale – dar cele patru panouri de pe cealaltă parte a camerei înfăţişau un continent masiv, uriaş faţă de cel pe care îl cunoşteau. Este o hartă a părţii îndepărtate a lui Kesh. Este restul lumii!

Iliana suspină.

— Dar nu există nimic dincolo de oceane! Au explorat totul după sosirea lui *Omen*!

— Ştiau doar ceea ce puteau vedea, de pe spatele uvakilor – şi locurile unde puteau ajunge uvakii, spuse Hilts, trecând emoţionat vârful degetelor peste hartă. Şi aici erau cristale care arătau oraşe – mult mai multe decât pe harta familiară – şi în apropiere erau gravate caractere Tapani. Asta este ceea ce se află în spatele *Tronului*, spuse el, întorcându-se cu faţa către ceilalţi. Asta este ceea ce a vrut să spună Korsin!

În timp ce *Păstrătorul* se întorcea, luptătorii se răspândiră în cameră, folosind acum săbiile de lumină mai degrabă pentru iluminare decât pentru apărare.

— Ce este scrisul ăsta? întrebă Edell, frustrat. Sunt o mulţime de caractere aici.

— Doar o clipă, spuse Hilts, mergând spre secţiune. Fusese gravat cu un stilou diamantat – un artefact despre care îşi aminti că îl nedumerise atunci când era curator în palatul din Tahv, cu ani în urmă. Ăsta este scrisul de mână al lui Korsin!

Cei din cameră tăcură în timp ce el studia scrisul. Aici erau câteva cuvinte noi, despre care bănui că fac referire la Kesh şi Keshiri, termeni care nu ar fi fost cunoscuţi în dialectul Tapani. Korsin era în mod evident un meşter al cuvintelor. Făcând pauze, el recită, pe cât de bine putu...

Nida, vei recunoaşte această limbă din studiile pe care ţi le-am dat să le înveţi... dar nu vei cunoaşte această hartă. Nimeni nu o ştie. Se bazează pe ultimele date înregistrate de camerele lui Omen în timpul coborârii noastre pe partea întunecată a lui Kesh. Când am descoperit o cameră cu afişaj funcţional, am ascuns dispozitivul, transferând ceea ce am văzut, de-a lungul anilor, pe panourile de hărţi de aici până când, în cele din urmă, nu a mai avut energie. *Oamenii noştri şi Keshiri au crezut că acest continent este singur, într-o mare gigantică. Preluarea controlului asupra continentului Keshtah le-a dat oamenilor noştri un scop. Dar este vorba doar despre Keshtah Minor. Această hartă afişează o altă masă terestră – Keshtah Major – aflată, la fel ca a noastră, în emisfera sudică, cu mult dincolo de puterea de zbor a oricărui uvak! Şi cu mult mai mulţi locuitori!*

Şi da, există locuitori. Trebuie să fie. Cristalele reprezintă lumini – lumini! – văzute pe partea întunecată a planetei. Acolo există oraşe, o întreagă altă civilizaţie. Keshiri, probabil, dar poate mai avansată – şi este posibil să nu se teamă de Cei Născuţi în Ceruri. Ei ar putea spori puterea noastră – sau ar putea fi duşmanii noştri.

De ani de zile am adnotat în secret harta pe baza a ceea ce am putut înţelege înainte ca imaginile să moară. Este cu adevărat o altă lume. Am făcut tot ce pot face acum, iar Keshiriul meu de încredere sigilează panourile hărţii înainte de mutarea noastră în Tahv. *Dar tu – sau descendenţii tăi – s-ar*

putea să ai nevoie într-o bună zi de o cauză care să-i unească pe oamenii noştri. Cunoaşterea pe care o las aici este o adevărată putere. Invidia i-a condus pe cei din Sith spre realizări mari. Acum este din nou ceva de râvnit... ceva care poate fi la îndemâna unui conducător corespunzător...

Cei din cameră rămaseră tăcuţi după ce el termină de citit. Hilts se uită din nou la cuvinte – şi la harta mare, nouă, care înconjura textul – şi expiră. În mod ciudat, simţi o umflătură în buzunarul vestei şi scoase tubul de sticlă.

— Hmm – şi mai am o scrisoare de la mama lui.

Stând liniştit alături de Iliana în faţa noilor hărţi, Bentado se uită înapoi la Hilts.

— Are peste tot aceeaşi scriere. Există ghiduri pentru limba asta?

— Au fost, spuse Hilts, asta până când mi-aţi distrus voi arhivele. Se fâţâi pe picioare. Acum sunt singurul care o ştie.

Auzindu-şi propriile cuvinte, se îndreptă de spate. *Acum sunt singurul care o ştie!*

— Asta este... de *neimaginat*, spuse Iliana. De ce nu i-a spus Korsin altcuiva?

— Avea deja un continent de cucerit, spuse Hilts. Şi lupta lui cu Seelah şi Jariad erau prea personale – ei nu ar fi fost mişcaţi de asta. Se uită la rivalii adunaţi. Dar acum, ne va mişca oamenii. Dacă ai nevoie ca cei din Sith să acţioneze la unison, dă-le un duşman.

Profitând de pace, Hilts derulă misiva de la Takara Korsin. Le citi despre destinul oamenilor Tapani, care rătăciseră în teritoriul Sith şi fuseseră făcuţi sclavi – şi le citi despre viitorul lor, despre faptul că vor conduce, undeva, pe cont propriu. Şi apoi un alt loc. Şi apoi, altul. *Dacă ne îndrumi bine oamenii, vor avea întotdeauna o misiune.*

Edell părea uimit.

— Cum vom ajunge acolo?

Toată lumea din cameră cunoştea problema. Keshiri nu erau o cultură navală. Lemnul local era fie prea dens pentru a pluti, fie prea slab pentru a suporta vreo greutate.

— Va fi cel mai mare lucru pe care îl va întreprinde societatea noastră vreodată, spuse Hilts. Nu vom putea face asta niciodată dacă acţionăm ca până acum. Vom avea nevoie de toată lumea. Dădu din cap către Neera cea diformă. *Toată*

lumea. Va fi nevoie de ordine şi disciplină. Făcu o pauză. *Ca pe vremuri.*

Brusc, Edell scoase sabia de lumină.

— Vom crea din nou societatea, la fel ca pe vremuri. Se îndreptă spre Hilts şi îngenunche. Tu eşti *Păstrătorul*. Tu, singur, cunoşti vechea limbă – şi ştii căile vechi mai bine decât oricine. Ne vei îndruma bine oamenii.

Hilts îl privi uimit pe tânărul îngenuncheat în faţa lui. Colegii lui Edell, membrii *Destinului de Aur*, se plecară şi ei. În lateral, Korsin Bentado făcu o pauză – şi în cele din urmă aprobă, plecându-şi capul chel în timp ce cădea în genunchi.

— Ne-ai readus credinţa în Korsin.

Chiar şi Neera îngenunche.

— Unde nu exista nicio cale, tu ai găsit una suficient de largă pentru noi toţi. Tu, singur, ai încrederea mea.

Curând, doar Iliana rămăsese în picioare, suspinând şocată la vederea agresorilor adunaţi, îngenunchiaţi cu toţii în faţa uluitului curator de muzeu.

— *Cu toţii îl salutăm pe Varner Hilts – noul Mare Lord!*

Capitolul 5

Hilts dăduse numele epocii anterioare. Acum, la terminarea *Epocii Putrezirii*, tot el denumea şi epoca viitoare.

Restaurarea Hilts. Îi plăcea cum sună.

Cea mai mare facţiune care supravieţuise după haosul de două săptămâni fusese *Destinul de Aur* şi se dovedi a fi ceva neprevăzut. La fel ca rivalii lor, şi ei voiau să preia puterea pe Kesh, dar avuseseră întotdeauna ochii aţintiţi în direcţia corectă: spre exterior. Hilts nu le putea oferi revenirea printre stele pe care o voiau, dar le găsise o lume nouă pe care să o cucerească. Însoţiţi de Bentado, Neera şi ceilalţi, reveniră repede pe continent, ducând vestea cea mare. Sistemul de guvernare a *Tribului* va fi restabilit şi vor avea un nou obiectiv.

Hilts nu îşi făcu griji cu privire la modul în care vor ajunge pe noul continent. Ca inginer şef al său, Edell promise că va ataca problema cu vigoare, studiind modalităţile de parcurgere a distanţelor mai mari decât ar fi putut-o face vreodată orice uvak sau ambarcaţiune. S-ar putea să dureze ani, decenii sau chiar secole – dar *Tribul* avea să reuşească.

Noul Mare Lord se întrebă oare ce vor găsi acolo. Îi spusese Korsin lui Adari Vaal despre noul continent? Chiar dacă o făcuse sau nu, dacă ea ajunsese cumva acolo zburând cu uvakii furaţi, locuitorii vor şti de existenţa celor din Sith. Nota lui Korsin era, probabil, corectă. Cucerirea noului continent nu va fi la fel de uşoară ca preluarea celui vechi. Perspectiva provocării îl făcu să se simtă din nou tânăr.

Mai era un ultim lucru. Îi trecuse prin minte lui Hilts aproape ca un gând întârziat. De îndată ce Edell şi ceilalţi îi anunţaseră înălţarea, Hilts văzuse focul cum fulgera în ochii Ilianei. La urma urmei, ea fusese cea care luptase pentru putere, nu *Păstrătorul*. Nu el trebuia să fie cel ridicat la putere. Dar, după şocul iniţial – şi realizând că Bentado şi tovarăşii lui încă se simţeau răzbunători faţă de Iliana pentru acţiunile ei din trecut – se gândi la lucrul cel mai corect pe care să i-l spună, dinaintea tuturor.

— *Dacă voi fi Mare Lord, voi avea nevoie de o soţie.*

La început, nu doar ea a fost surprinsă; nici lui Hilts nu îi venea să creadă că o spusese. Niciodată nu ştiuse exact ce gândise ea despre asta – până acum, aici, pe colonada pătată de soare din afara *Templului* de pe vârful muntelui. Înaltă şi regală, Iliana stătea vizavi de el, sclipind într-o rochie aurie, un produs al muncii celor mai buni artizani Keshiri. În ceea ce-i privea pe membrii *Tribului*, ritualurile nupţiale erau întotdeauna doar încă o scuză pentru a sărbători; fidelitatea însemna prea puţin pentru un adept Sith. Dar proprietatea însemna foarte mult şi Iliana tocmai primise destul de mult. Mai multe dintre fostele ei *Surori ale lui Seelah* erau aici, ca un însemn propriu de regalitate. Evident, această întorsătură a evenimentelor reparase fiecare schismă de pe continent.

Răsucind pe deget vechiul inel de logodnă al lui Seelah, Iliana zâmbi slab pentru ceilalţi – şi apoi se uită cu atenţie la Hilts.

— Ştim amândoi că e ridicol, şopti ea. Dacă tu crezi că voi fi recunoscătoare pentru că m-ai salvat...

— Nu aş crede niciodată asta, spuse Hilts.

Asta păru să o satisfacă pe femeie pentru o clipă. Dar, în timp ce membrii *Tribului* treceau pe lângă ei într-o linie de primire, Iliana avu un gând brusc.

— Stai puţin, spuse ea în barbă. Dacă restabilim vechile obiceiuri... nu trebuie omorâtă consoarta Marelui Lord la moartea sa? Ridică din sprâncene. Aşa e. Este în *Testamentul lui Korsin*!

— Oh, este? Hilts îşi ridică privirea cu blândeţe. Am uitat.

Iliana mocni.

Hilts se uită la tânăra sa mireasă şi rânji. Va fi o conducere înţeleaptă atât timp cât va trăi el – şi ar mai putea trăi încă patruzeci de ani, pentru că va fi cineva care să se asigure de asta. Puternică, tânără şi vicleană, ducând toate luptele sale.

Cu siguranţă că unii acceptaseră înălţarea lui pentru că era o ţintă uşoară – dar *ea* nu era. Şi singura modalitate de a-şi proteja propria viaţă era să i-o protejeze pe a lui.

Hilts ridică ochii spre statuia care se ridica deasupra amândurora. Iată-l: Yaru Korsin, mai înţelept decât oricine – chiar şi în privinţa căsătoriilor. În spatele statuii stăteau rânduri după rânduri de membri ai *Tribului* îmbrăcaţi în haine curate,

atenţi şi aşteptându-şi rândul pentru a-l întâlni pe noul lider şi pe mireasa lui.

Fiecare Sith supravieţuitor de pe Keshtah Minor trebuie să fi fost astăzi aici, gândi Hilts. Unii arătau mai rău după revoltele din ultima lună, dar erau aici, sărbătorind şi căsătoria lor şi ultima zi a Festivalului *Ridicării lui Nida*.

Asta va fi o lună a celebrărilor pe care nu o va uita nimeni, niciodată!

De-a lungul laturilor colonadei stăteau sute de Keshiri, aclamând şi aplaudând. Făcându-le semn, Hilts primi drept răspuns un urlet colectiv de aprobare. Keshiri încă nu puteau deveni membri ai *Tribului*, dar Hilts va schimba asta. Mulţi dintre ei aveau talente utile, iar *Tribul* ar putea avea nevoie de ajutorul tuturor în provocările viitoare.

Pentru o clipă, îşi imagină cum ar fi arătat sărmanul micuţ Jaye în uniforma unui Tyro[5] sau a unui *Cavalerist*. Hilts zâmbi la acest gând. Va dura o vreme, dar o va face.

Citirea istoriei fusese viaţa lui. Acum avea să-şi scrie propria istorie.

Tribul va merge mai departe.

SFÂRŞIT

[5] Tyro Sith – ucenic în căile Sith.

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă.

Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i

în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă

ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui

Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre"

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

